

ΘΩΛΑ ΚΑΙ ΙΑΪΡ
(ΚΡΙΤΕΣ σελ. 157-164)

Κεφ. 10,1 Μετά τον θάνατο του Αβιμέλεχ ανεδείχθη Κριτής για να σώσει τον Ισραηλιτικό λαό Θωλά ο γιός του Φουά ο οποίος ήταν αδελφός του πατέρα του Αβιμέλεχ. Ο Θωλά ανήκε στην φυλή Ισάχαρ και είχε εγκατασταθεί στην πόλη Σαμίο που βρίσκεται στο όρος Εφραίμ.

Κατ αρχάς βλέπουμε την μωρία του ανθρώπου αλλά και το άδοξο τέλος του όταν προσπαθεί χωρίς την ευλογία του Θεού να αναλάβει ένα αξίωμα, μία θέση, μία εργασία, ή ότι άλλο, ενεργώντας αλαζονικά. Δεν βλέπει την ματαιότητα και το πρόσκαιρο αυτών που επιδιώκει να κατακτήσει. Ο νους του σκοτίζεται. Δεν μπορεί να δει το καταστροφικό του τέλος. Και ο λόγος είναι διότι δεν θέλει να ακολουθήσει το θέλημα του Θεού που είναι το Φώς αλλά ακολουθεί το εγωκεντρικό του θέλημα.

Βέβαια ο Ισραήλ καταταλαιπωρήθηκε από την αλαζονική του διακυβέρνηση, την γεμάτη κακότητα και πανουργία. Αλλά αυτό δείχνει ότι και ο Ισραηλιτικός λαός την περίοδο εκείνη όπως και τόσες άλλες φορές είχε αφήσει και πάλι το μικρόβιο της αποστασίας από το θέλημα του Θεού να θεριεύει μέσα του!

Έτσι αφού ταπεινώθηκε με τις ποικίλες ταλαιπωρίες, έρχεται ο Θεός και «ανασταίνει» από την αφάνεια και παίρνει και τοποθετεί Κριτή του λαού του έναν άσημο έως τότε τον Θωλά.

Πόσες φορές ο Θεός αναδεικνύει ανθρώπους που ο κόσμος τους θεωρεί τιποτένιους!

Κεφ. 10,2 Αυτός υπήρξε Κριτής του Ισραηλιτικού λαού είκοσι τρία έτη και κατόπιν απέθανε και ετάφη στην πόλη Σαμίο.

Η ζωή του μοιάζει με την πορεία του ηλίου. Το πρωί «ανασταίνεται» κι αρχίζει να φωτίζει και να αναζωογονεί τον κόσμο. Μεσουρανεύει, δίδει όλο του το φώς, θερμαίνει τους ανθρώπους και δύνει ήρεμα και χάνεται χωρίς να προκαλέσει καταστροφές, παρά μόνο δίδει το φώς και την θερμότητά του.

Εδώ φαίνεται η αξία του Θωλά.

Ο ήλιος ανατέλλει γιατί το θέλει ο Θεός. Και ο Θωλά ανέστη - ανέτειλε γιατί το θέλησε ο Θεός. Ο Θωλά ωφέλησε και δεν έβλαψε τον λαό (αν τον έβλαπτε θα το κατέγραφε η Αγία Γραφή) διότι ακολούθησε το Θέλημα του Θεού. Δεν ξεχνούσε ότι ήταν εκλεγμένος υπό του Θεού. Άρα έπρεπε και να ακολουθεί το θέλημα του Θεού. Θα γνώριζε τι ακριβώς είχε πει ο Θεός στον Ιησού του Ναυή όταν του ανέθεσε να οδηγήσει τον λαό στη γη Χαναάν: ≤ Πάρε θάρρος για την αποστολή σου και να προσέχεις να εφαρμόζεις ότι έχει διατάξει ο Μωσής στο νόμο του που εγώ είπα. Εφαρμόζοντας τον νόμο (θέλημα του Θεού) θα αποφεύγεις τις ακρότητες. Ο νόμος θα τηρείται με ακρίβεια. Ενεργώντας έτσι θα αποκτήσεις σύνεση και επιτυχία σε όλα τα έργα σου. Δεν θα πάψεις ποτέ να διαβάζεις το βιβλίο του Θείου Νόμου. Θα το μελετάς ημέρα και νύχτα για να μαθαίνεις ποιο είναι το θέλημά μου και να το εφαρμόζεις. Τότε κι εσύ θα είσαι ευτυχισμένος αλλά και ότι κάνεις θα έχει ευλογία. Τότε μη το ξεχνάς ποτέ να έχεις θάρρος και μη φοβάσαι διότι εγώ θα είμαι πάντα μαζί σου σε ότι κάνεις. (Ιησού Ναυή 1, 7-9)>

Όλοι μας είμαστε εκλεγμένοι, τοποθετημένοι από τον Θεό στην θέση-χώρο-αποστολή για να υπηρετήσουμε το θέλημα του Θεού (αν το θέλουμε) διακονώντας τον άνθρωπο.

Είτε είμαι δάσκαλος ή ιερέας, γονιός ή παιδί, αφεντικό ή υπάλληλος, στρατιώτης ή πολιτικό πρόσωπο. Όλοι μας διακονούμε το θέλημα του Θεού. Αν δεν το κάνουμε και σταθούμε με κακότητα και αλαζονεία τότε θα πάθουμε ότι και ο Αβιμέλεχ και τόσοι άλλοι. Ο Θεός θα μας πάρει το χάρισμα και θα το δώσει σε άλλον όπως στην παραβολή των ταλάντων. Ο άνθρωπος που προσπαθεί να εφαρμόζει το θέλημα του Θεού. Μοιάζει με την δρόσο του ουρανού που έρχεται και αναζωογονεί τα πάντα χωρίς θόρυβο. Και μόνη η παρουσία του ωφελεί τους γύρω του! «μου αρκεί που σε βλέπω γέροντα» (απ το Γεροντικό).

Κεφ. 10,3 Έπειτα από τον Θωλά εμφανίστηκε Κριτής του Ισραηλιτικού λαού για είκοσι δύο χρόνια ο Ιαΐρ που καταγότανε από την Γαλαάδ.

Πάνω στα χνάρια του Θωλά ανέτειλε και ο Ιαΐρ. Ήρεμα κι αυτός χωρίς ακρότητες πάντα με γνώμονα το θέλημα του Θεού. Τον βρήκε ο Θεός εκεί στην απόμακρη Γαλαάδ. Μία χώρα άσημη. Η λάμψη όμως του ταπεινού φρονήματος του Ιαΐρ είλκυσε το βλέμμα του Θεού και τον επέλεξε. «πάσα η

δόξα της θυγατρός του Βασιλέως έσωθεν περιβεβλημένη πεποικιλμένη» «επί τίνα επιβλέψω ει μη τω πράω τω ταπεινώ και ησύχω».

Μη προσπαθούμε με εξωτερικές κινήσεις να ελκύσουμε την προσοχή των άλλων, πολύ περισσότερο το ευμενές βλέμμα του Θεού. Ο εσωτερικός μας καλλιεργημένος κόσμος των αρετών θα μας δώσει την έξωθεν καλή μαρτυρία. Η έμπρακτη ταπείνωσή μας θα ελκύσει τι ευμενές βλέμμα του Θεού.

Κεφ. 10,4 Αυτός είχε τριάντα δύο γιούς οι οποίοι επέβαιναν σε τριάντα δύο μικρά αλογάκια. (πώλος ή πουλαράκι λέγονται το μικρό αλογάκι ή γαϊδουράκι ή μουλαράκι). Τα παιδιά του αυτά κατοικούσαν σε αντίστοιχες τριάντα δύο πόλεις στην χώρα Γαλαάδ τις οποίες μέχρι σήμερα τις ονομάζουν «επαύλεις» του Ιαΐρ.

Εδώ βλέπουμε ότι ο Ιαΐρ είχε μεγάλη και ευκατάστατη οικογένεια. Κι αυτό φαίνεται ότι ο κάθε του γιός είχε το δικό του νοικοκυριό την δική του «έπαυλη» (χωριό με πολλές σκηνές). Αυτό δεν εμπόδισε τον Ιαΐρ να αναπτύξει πολλή ταπείνωση κάτι που το μιμήθηκαν και τα παιδιά του. Θα μπορούσαν να επέβαιναν πάνω σε αγέρωχα άλογα, αλλά εν τούτοις χρησιμοποιούσαν ταπεινά ζώα όπως ο Ιησούς Χριστός όταν εισήλθε στα Ιεροσόλυμα επιβαίνων επί πώλου όνου.

Τι σπουδαίο να έχει κανείς Πνεύμα Θεού! Δεν τον συγκινούν τα πλούτη! Και πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε εμείς οι μεγαλύτεροι και εμπειρότεροι στο να γινόμαστε πρότυπα πορείας ζωής στα παιδιά μας και γενικότερα στους άλλους.

Κεφ. 10,5 Και ο Ιαΐρ πέθανε και ετάφη στην περιοχή της Ραμνών.

Πέθανε και ο Ιαΐρ. Τόσο απλά τόσο ήρεμα όπως σβήνει η φλόγα από ένα κεράκι! Έτσι αποχωρούν απ αυτόν τον κόσμο οι άνθρωποι του Θεού. Ήρεμα, απαλά όπως όταν λιώσει το κεράκι στο μανουάλι της προσφοράς προς τον Θεό.

Κεφ. 10,6 Οι Ισραηλίτες όμως μετά τον θάνατο του Ιαΐρ, έπεσαν και πάλι στην ειδωλολατρία. Εγκατέλειψαν την λατρεία του αληθινού Θεού κι άρχισαν να λατρεύουν τα αγάλματα του Βαάλ και της Αστάρτης, τους Θεούς της Αράδ, της Σιδώνος, της Μωάβ, των

Αμμωνιτών, των Φιλισταίων. Κατ' αυτόν τον τρόπο εγκατέλειψαν τον Κύριο και δεν ελάτρευαν Αυτόν.

Κάτι που μπορούμε όλοι μας να πάθουμε όταν δεν καλλιεργούμε μία ζωντανή σχέση σύνδεση με τον Θεό. Όταν η σχέση μας με τον Θεό δεν τροφοδοτείται από την αγάπη μας προς Αυτόν, αλλά από φόβο για να μας πάνε στη ζωή μας όλα καλά. Δηλαδή από έναν συμφεροντολογισμό.

Όταν μας πάνε όλα καλά ξεχνάμε τον Θεό όπως οι εννέα λεπροί, κι ακόμη χειρότερα στρεφόμαστε προς τα ποικίλα είδωλα της κάθε εποχής θεοποιώντας τα πάθη μας και την ποικίλη ασωτία. (Αστάρτη-Αφροδίτη-έρωτας) υπακούοντας με εμπιστοσύνη στις προτροπές των δαιμόνων (μέντιουμ-ονειροκρίτες-ζώδια κλπ του Βαάλ) ξεχνώντας ότι ζούμε και υπάρχουμε μέσα στην παρουσία του Θεού από τον οποίο και τα πάντα απορρέουν. Και το τραγικό φτάνουμε να προσφέρουμε θυσία στους Θεούς των Αμμωνιτών, τον αιμοβόρο Μολόχ, κι αυτά τα παιδιά μας πριν ακόμη ειδούν το φώς του ηλίου δια μέσου των εκτρούσεων και χίλια δυό άλλα ακόμη που δείχνουν την αποστασία μας από τον Θεό και Σωτήρα μας.

Κεφ. 10, 7 Ο Κύριος άναψε από θυμό εναντίον των Ισραηλιτών και τους εγκατέλειψε στα χέρια των Φιλισταίων και Αμμωνιτών.

Εδώ βλέπουμε την εγκατάλειψη του Θεού. Ή μάλλον τα αποτελέσματα της αποστασίας μας απ' Αυτόν. Ο Θεός ποτέ δεν μας εγκαταλείπει. Εμείς φεύγουμε από κοντά του λόγω της αλαζονείας που αφήνουμε να μας κυριεύσει.

Κεφ. 10, 8 Οι Αμμωνίτες άρχισαν να πιέζουν και να καταδυναστεύουν τους Ισραηλίτες δέκα οχτώ ολόκληρα χρόνια ιδίως εκείνους που κατοικούσαν ανατολικά του Ιορδάνη ποταμού που κατοικούσαν στην Γαλαάδ.

Κεφ. 10, 9 Και οι Αμμωνίτες δεν αρκέστηκαν μόνο σ' αυτούς, αλλά στράφηκαν εναντίων και άλλων φυλών του Ισραήλ, τους υπέταξαν κι έτσι οι Ισραηλίτες υπέφεραν πολύ.

Αποτέλεσμα-καρποί της αποστασίας και της ανυπακοής μας στο θέλημα του Θεού είναι ο πόνος η ταλαιπωρία η θλίψη πού δυστυχώς μόνο έτσι μπορούμε να καταλάβουμε το λάθος μας και να μετανοήσουμε. Όπως το

μικρό παιδί που του λέμε, μην ακουμπάς την σόμπα θα καείς, εκείνο όμως δεν μας ακούει κι εμείς μετά τις πολλές μας προτροπές, το αφήνουμε να καεί λίγο να καταλάβει το λάθος του. Έτσι και ο Θεός. Δεν τιμωρεί, αλλά μας αφήνει για λίγο, να δοκιμάσουμε τον καρπό της αποστασίας μας και αν το θελήσουμε να επιστρέψουμε και πάλι στον κήπο των αρετών.

Κεφ. 10,10 Και τότε οι Ισραηλίτες άρχισαν να φωνάζουν διά της προσευχής προς τον Θεό να τους λυτρώσει από τα δεινά, αναγνωρίζοντας τα λάθη τους.

Τι σπουδαίο φάρμακο τα βάσανα και γενικά η ταλαιπωρία και ο πόνος στον άνθρωπο! Επαναφέρει αν το θέλει και ο άνθρωπος, την ψυχοσωματική λυτρωτική υγεία πορεία του μέσα στον χώρο του θελήματος του Θεού που αναζωογονεί τα πάντα.

Κεφ. 10,11 Και ο Κύριος τους λέγει: Μπά! Με θυμηθήκατε; Αλήθεια δεν είμαι εγώ που σας έβγαλα από τα χέρια των Αιγυπτίων, Αμορραίων, Αμμωνιτών και Φιλιισταίων που σας έθλιβαν;

12 Δεν σας απάλλαξα από τους Σιδωνίους, Αμαληκίτες και Μαδιανίτες που σας βασάνιζαν όταν με θεομή προσευχή μου το ζητήσατε;

13 Εσείς όμως δυστυχώς τα ξεχάσατε όλ' αυτά και μου γυρίσατε την πλάτη. Δώσατε αξία σε πράγματα που δεν έχουν καμία αξία και τα λατρεύσατε λές κι αυτοί σας έσωσαν απ' όλα αυτά που σας προανέφερα.

14 Πηγαίνετε λοιπόν σ' εκείνους που εσείς διαλέξατε ως σωτήρες σας κι αυτοί θα έρθουν και θα σας σώσουν και θα σας ανακουφίσουν από την ταλαιπωρία σας.

Ο Θεός πατέρας που δεν εγκαταλείπει ποτέ τα παιδιά του, αλλά περιπαίζοντάς τα και αφήνοντάς τα να πονέσουν λίγο, περιμένει να ωριμάσει και να ριζώσει μέσα τους, η μεταμέλεια και η πίστη τους σ' Εκείνον. Να μάθουν να μην ξεχνούν τις ευεργεσίες του Θεού και να μην είναι αχάριστοι. Εμείς πως στεκόμαστε απέναντι στις ευεργεσίες του Θεού;

Κεφ. 10, 15 Οι Ισραηλίτες αποκρίθηκαν στον Κύριο: Αμαρτήσαμε! Μεταχειρίσου μας όπως σου φαίνεται καλό. Μόνο δέξε να μας απαλλάξεις από αυτή μας την θλιβερή κατάσταση.

Κατάλαβε ο λαός το λάθος του. Ίσως όμως να μην κατάλαβε πόσο ωφέλιμες είναι οι θλίψεις στην ψυχή του ανθρώπου για να σμιλευθεί ο χαρακτήρας των και να καλλιεργήσουν τις αρετές. Οι Πατέρες όταν δεν είχανε θλίψεις έλεγαν ότι θα τους ξέχασε ο Θεός διότι οι δυσκολίες αναγεννούν τον άνθρωπο.

Κεφ. 10, 16 Οι Ισραηλίτες αφήρεσαν εκ μέσου αυτών τους ξένους θεούς και λάτρευσαν μόνο τον Κύριο. Η Ψυχή του Κυρίου συγκινήθηκε από την ταλαιπωρία αλλά και από την έμπρακτη μετάνοια του λαού.

Εδώ βλέπουμε την μετάνοια στην πράξη. Πέταξαν κάθε τι ειδωλολατρικό από γύρω τους και στράφηκαν με υπακοή στο θέλημα του Θεού. Εμείς ζητάμε από τον Θεό να μας βοηθήσει και τρέχουμε κοντά στο Θεό αλλά με τον δικό μας τρόπο και όχι όπως θέλει Εκείνος. « Έχω τον δικό μου τρόπο που λατρεύω τον Θεό λέμε»!

Φοράμε ένα και δέκα κομποσχοινάκια στο χέρι σαν ξόρκια αλλά τα κρατάμε απενεργοποιημένα.

Φοράμε τον Σταυρό στο στήθος μας αλλά στην πράξη αρνούμαι την δύναμή του. Δεν θέλω να σταυρώσω το εγώ μου τις επιθυμίες μου ή και ακόμη τον καταργώ βάζοντας από πάνω του μία μπλε χάντρα ένα ματάκι για να διώξω το κακό.

Πηγαίνω εξομολογούμαι αλλά δεν κάνω υπακοή σ αυτό που θα μου πεί η Εκκλησία.

Με καλεί ο Κύριος να πάω την Κυριακή στην θεία Λειτουργία να συναντηθώ μαζί Του, αλλά δεν μπορώ, έχω δουλειές. Και πόσες άλλες πρακτικές στην καθημερινότητά μας που δείχνουν την αποστροφή μας προς τον Ευεργέτη μας.

Και στο τέλος του στοίχου βλέπουμε την Πατρική Αγάπη του Θεού Πατέρα και την τρυφερότητά Του! Ωραίος ανθρωπομορφισμός! Η Αγία Γραφή συχνά αποδίδει στον Θεό ανθρώπινα συναισθήματα, για να τονίσει καλύτερα την συμπεριφορά Του απέναντι στη δική μας αντίληψη περί της διαγωγής του Θεού προς τον άνθρωπο.

Κεφ. 10, 17 Οι Αμμωνίτες πήγαν και στρατοπέδευσαν στη χώρα Γαλαάδ. Ταυτόχρονα συγκεντρώθηκαν και οι Ισραηλίτες και στρατοπέδευσαν στην περιοχή Σκοπιά.

18 Ο Ισραηλιτικός λαός είπε στους άρχοντές του. Ποιος θα γίνει αρχηγός να πολεμήσουμε τους Αμμωνίτες; Αυτόν θα τον κάνουμε αρχηγό όλων των κατοίκων Γαλαάδ.

Οι Ισραηλίτες ξεσηκώνονται να αποτινάξουν τον ζυγό των Αμμωνιτών. Τώρα που μετανόησαν και προσευχήθηκαν δεν αμφιβάλλουν καθόλου ότι ο Θεός θα τους βοηθήσει.

Τι δύναμη δίνει η μετάνοια! Ο άνθρωπος νιώθει ελεύθερος, αναζωογονείται και στέκεται με όρεξη να παλέψει για κάθε καλό. Κι όλ' αυτά τα αντλεί από την Χάρη του Θεού, από την παρουσία του Θεού μέσα του, χάρη στην μετάνοια του ανθρώπου που με την ταπείνωσή του γίνεται και πάλι κατοικητήριο του Θεού.

Οι Ισραηλίτες έψαχναν για αρχηγό τους άνθρωπο μεταξύ των αρχόντων.

Ο Θεός όμως είχε προσηλώσει το βλέμμα του σε κάποιον άσημο εκ του λαού που είχε δυνατό και ρωμαλέο χαρακτήρα κι αυτό εξ αιτίας των εξευτελισμών και των υποτιμήσεων που είχε δεχθεί αδίκως από τον λαό.

Αυτόν τον άσημο και παραπεταμένο συνάνθρωπό τους τον παίρνει και τον αναδεικνύει όπως λέγει και ο 117^{ος} Ψαλμός: «Λίθον όν απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας».

Το ποιός είναι ο άνδρας αυτός που ο Θεός ανέδειξε, θα το δούμε πρώτα ο Θεός την επόμενη φορά.